

KRETA

RAKETA KRETA - 12.0

SVIH ZEMALJA,
IŠ OJNIMO SEI

VERZIJA 12.0

KRETENI SVIH ZEMALJA, UJEDINIMO SE.

Ovih dana prolazim kroz dugo potisnuti osjećaj malignog kretenizma. Mislio sam da ga više nemam, da ne postoji, da ne stanuje u meni, da me napustio. Ali...osjećam ga lagano. Da još postoji i da se iznenada vraća. Vjerojatno zbog ovih malih i velikih avantura planinarenja, koji su taj dobronamjerni kretenizam, duboko ukorijenjen ponovo aktivirali, potaknuli da se osjeti, nenadano i iznenađujuće. Ipak je čučao negdje unutra, skriven, zatrpan, toliko da ga nisam osjećao. Kao da se na njega gomilala, kroz godine, neka vrsta, ne znam kako

da vam to opišem... Kao teret koji raste s godinama. Ti ga ne osjećaš, ali zaboravljaš ono što si bio, lud i mlad. Ništa neuobičajeno za nekog koji ima "petardu" na leđima. Ako ga jedanput osjetiš kroz raznorazne avanture, ne odričeš ga se samovoljno, nego te sila na to natjera. Obitelj, posao, pogotovo ako privatno radiš nešto. Taj posao iscrpljuje, jako. Tako da su to opravdani razlozi razilaženja kretenizma i mene.

Ti trnci se bude, ta gomila, nazovimo je "zemlje" koja je bila sabijena, postaje rahlija, taj kretenizam u meni, polako otpušta. Korijenje se pomalo širi, diše, a ja mu dajem po malo, po malo vode, gnjiva, svakim odlaskom u nepoznato. To iščekivanje, ta radoznalost koja se budi

u meni očekujući idući polazak je potaknula da opet napunim svoju tintaru nečim zanimljivim, neočekivanim, iznenađujućim. Nešto što te pokrene i odmakne iz te svakodnevne pruge bez kolosijeka i to samo s dvije stanice. Tamo i amo. Ne znam zašto sam...kurac ne znam, znam zašto nisam ranije to sebi mogao priuštiti. Zato jer nisam imao jebenog vremena. Zato što sam bio rob posla. Ali vjerujte mi, drugačije nije išlo. Ako sam nešto obećao da će biti, bit će, makar ostao cijelu noć u tiskari. Sada sam to sveo na puno manje. Meni izdržljivo. Ne možeš dovijeka biti u fulu. Ne ide. Tako da sam sada ostavio više vremena za obitelj i sebe. Prije sam napravio grešku, ne bi je nazvao greškom kada nisam imao puno opcija. Radi da bi za-

radio, da se stvari rješavaju. To je ciklus, kojeg moraš poštovati ili se pomiri s bankrotom. Odlaziš lagano u pizdu materinu. U Hrvatskoj bankrotirati znači da više ne postojiš. Sva su ti se vrata zatvorila.

Koja rečenica viška. Nekada mora biti. Ona proširi sliku shvaćenog, ako se mene uopće može shvatiti, mene kretena s dobrim namjerama. Uglavnom nastavljamo s započetim. Nove avanture se bliže, željno iščekujući dan da se probuđeni avanturistički kretenizam opet aktivira. Zašto kretenizam. Nekada je kretenizam imao drugačije značenje. Nije se zvao kretenizam, nego malo veća ludost. Malo više uloženog straha pomiješanog s dosta ludosti. Tako smo živjeli. Danas.

Jebi ga, danas su druge ljudske vrijednosti na cijeni i zauzimaju vrh top ljestvica. Ne biram ih ja, nego većina. Odlazak na putovanje biciklom ili obično stopiranje, kako bi vi to danas nazvali? Krenizmom. Danas će dosta ljudi biti posramljeni prelazeći pješke preko Starog Mosta, usred dana. Ne bili ga netko poznati vidio. Ide pješke, kraj jedne ili više parkiranih pila u dvorištu. Ta bespotrebno-jadno-ponižavajuća situacija, gdje taj narcis koji ide pješke, proživljava tu sramotu, što će ljudi reći. Dok drugi, isti takav, vozeći ga promatra i zadovoljno se nasmijaše. Žalosno, jebeno žalosno, ali istinito. Takve su danas top ljestvice. Moraš biti na vrhu, jedne od. Povukao bi paralelu top ljestvica s glazbenim. Ima ih više vrsta i žanrova. Po meni najgora

muška top ljestvica je ona gdje mušjaci nemaju, niti su ikada imali žulj na ruci, koji ne znaju primiti odvijač u ruke niti znaju što znači naziv "špiccange". To nije muško, nije mušjak, već nešto s lulekom. Da se slučajno spotaknu i padnu u lokvu punu blata, bojali bi se za život. Najviše glista otrovnica i zazivali mamu i HGSS da ih izvuku, iz te, po život opasne situacije.

Evo jednog primjera. Ja lagano sa svojom crvenom aždajom od kombija, zmazanim do kvaka vozim kraj okolnih polirano-svjetlucavih limenih ljubimaca, drugih automobila u Zagrebu. Stajem na semaforu i pogledam auto lijevo do mene. Čovjek u odličnoj pili od auta, uredna šuljica, speglana, vjenčani prsten

na ruci, frizura namještena da vjerojatno zna broj lasi na glavi, ono zbigecan, onak' po' purgerski s pogledom "Kaj' ti mene jebeš, ja sam faca"... Ja ga pogledam svojim kretenskim pogledom iz svoje zmazane aždaje. Skinuo je pogled s mene u milisekundama. Očito nisam na njegovoj top ljestvici. Čekamo zeleno. Odjedanput vidim krajičkom oka da majstor otvara prozore. Vani tridesetka. Vruće u pizdu materinu. Sav splašen maše rukama. U jednoj maše maramicom, izbjegavajući nešto, dok se drugom rukom brani od nečega. U prvi mah ne kužim što, pomislih stršljen. On van sebe. Maše, ali ja ne vidim ništa. Izbjegava to nešto cijelim tijelom, kao da ga strijele gađaju. Kad ono ugledah zvjerku, brzu malu mušicu. Znate onu koja

vam nekada leti u krug oko lusteru kao da su je lansirali u Švicarskom Cernu u Zurichu, brzinom munje. Mala bezopasna mušica, ne muha zunzara. Napokon je izletjela van ne taknuvši ga. Sav zaja-puren pogleda u mene koji sam se skoro upišao od smijeha i odbrusi mi pogledom, shvaćajući koliko je zbilja jadan. Barem se nadam... Jebena mušica...ha, ha, ha! Moram priznati da sam se jako nasmijao, onako od srca i hvala mu na tome. Uljepšao mi je dan. Njemu nije mu bilo svejedno. Bilo mu je zbilja i napeto i opasno. Ma ideš mi u kurac faco jedna, nisi ti faca ti si legenda.

Biti danas dobroćudni kreten, većini koja te istovremeno osuđuje i zavidi. Osuđuje, jer nisi na njihovoj top ljestvici.

Imaš svoju, njima nepriznatu, a zavidi, tu ga jebi, ne znam točno zašto. Za točan odgovor trebate pitati njih. Ali mogu osjetiti tu nelagodu koja proleti prostorom sretnuvši se s takvima. Osjeti to čovjek. Ja mogu samo pretpostaviti, eliminirati uzroke i pokušati rezimirati. Ako nisi nikoga prevario, dužan novac, nikoga zajebao ili pojebao njegovu družicu. Možeš mu biti samo ružan, pa da mu ideš na živce. Druge nema. Ili vjerojatno misli da si zadovoljniji, sretniji, znaš se dobro našaliti, pozdraviti s mnoštvom svakakvih ljudi. Tu se po meni javlja ta zavist, ta netrpeljivost između tih top ljestvica, između nas ljudskih bića. Koliko god materijalno imao oko njega se lijepe priljepci, krvopije, buhe koje se ne daju samo tako otresti. Te gnjide, koji bi dali

guzice da skoče na toj njegovoj top ljestvici barem za jedno mjesto. Da mu se približe. A njega, koji je na vrhu i u svojoj glavi daje si za pravo da ga svi trebaju poštovati, jer tko si ti ako nemaš ništa? Kao što rekoh ima različitih top ljestvica. Nisu sve loše. Ima puno dobrih. Kao u glazbi. Neke voliš, neke ne. Jednu od njih mi je zanimljivo pratiti. To je top ljestvica ekskluzivnih putovanja. Na to ne mislim na daleka putovanja u nepoznato, nego odsjedanje u hotelima s pet ili više zvjezdica. Tamo gdje ti ni majka koja te rodila ne može ispuniti tvoje malodušne želje. To natjecanje po društvenim mrežama s objavljenim fotografijama takvih mjesta i broja tko je više obišao. Fascinantno. Ljudi puno ulažu u to, da skupe fotke s takvih mjesta, ali obavezno oni

moraju biti prisutni u kadru, naprčenih usta, izbačenih guzica ili napumpanih braun mišića uz najbolju obleku. Ali niti to nije dovoljno. Trebaš nekog tko zna da te spegla s par plug-inova u Photoshopu. Moraš zasjati, zabljesnuti kada netko otvori FB stranicu, da ga na trenutak oslijepi, baci u taj ljubomori trans, tu prouzročenu zavist. "Opet ona! Kurva se opet preserava. Pogledaj je kako se namješta s tim napumpanim cicama. Vidjet će ona i moje nove fotke, a što onda, di' si onda?..... Glupača." I onda, ta ista ladjka sa srčekom. Uz objavu; "Baš mi lijepo izgledate golubići, prekrasni ste....pusica, cmok, cmok". Što je isto tako žalosno da s time dobiješ na veličini, vrijednosti. Ne kod nas kretena. Nas nema puno, nego kod većine. I dobivaju. Rastu. Budu primjer našoj mladeži.

Ljudi putujte po svjetskim metropolama i odsjedajte u najluksuznijim hotelima iz kojih ne izlazite van jer morate ispucati mnoštvo fotki. Garantiram vam da neće sve uspjeti. Samo neke. I što onda, ako ne uspiju. Što objaviti, a lova je potrošena. Živa pizdarija. Sve nestaje, a trebali ste biti važni, viši i snažniji od drugih. To će vas izjesti. Ne šalite se, slikajte. Ali koliko god vi mislite da jeste, niste taj kalibar da se nosite s tim načinom življenja. Samo mislite da jeste. Barem vi koje poznajem. Male stvari čine čuda, a velike privlače sranja. Što više love, više problema. Upoznat sam s tim. Slična situacija je u mojoj bliskoj obitelji. U tom silnom novcu ode sve u pizdu materinu. Nitko s nikim ne može. A mi? Mi nemamo bog zna što, al' nama dosta.

Nikada me to nije toliko dojmilo. Nas-
pavam se i na klupi ako treba. Više od
najluksuznijeg hotela me može ispuniti
obična šetnja do Starog Grada, još kada
ne idem nasipom, nego malo do Kupe,
kroz blato, prisjećajući se sati provede-
nih ispod Željezničkog mosta, pecajući
ribe, danima. Jebena nostalgija koja me
pogodi direktno tamo gdje treba.

Za ostala putovanja skidam kapu. Još
kada se napatiš da dođeš do cilja, to je-
beno poštujem i cijenim. To i sam obo-
žavam proživljavati.

A sad vi meni odgovorite na pitanje.
Kud ide ovaj svijet?... U pizdu materinu?
Ili?...